

Til *indenrigsministeren* (4/2 86) af:

Lenger (VS):

»Finder ministeren det acceptabelt, at der kan kompenseres for utilstrækkelige personalnormeringer på psykiatriske hospitaler og afdelinger ved øget brug af fiksering?«

Begrundelse

Sundhedsstyrelsen har i en konkret sag sagt god for, at en kvinde var fikseret i 23 timer i døgnnet, vel vidende at fikseringen kun var »nødvendig«, fordi personaleforholdene var utilstrækkelige.

Denne sag er bestemt ikke enestående. Tværtimod anvendes fiksering i mange tilfælde som erstatning for tilstrækkelige normeringer, og det er en kendt sag, at normeringerne på psykiatriske hospitaler og afdelinger ligger langt under, hvad der anvendes på somatiske hospitaler.

Kriteriet for fiksering bliver derfor ikke en absolut bedømmelse af behovet for fiksering af den enkelte patient, men derimod om der er ressourcer til at iværksætte andre og sagligt set mere relevante foranstaltninger. Dårlige normeringer fører derfor til begrænsninger i såvel den personlige integritet som patientens retssikkerhed. Dette finder spørgeren helt uacceptabelt.

Det er at føje spot til skade, at sundhedsstyrelsen i den konkrete sag bemærker, at den har fået en acceptabel afslutning, for hvis ikke pressen havde taget fat på den og oven i købet lagt sig ud med en magtfuldkommen amtsborgmester, ville den pågældende kvinde fortsat have levet under disse umenneskelige forhold. Det er tværtimod meget betænkeligt, at det skal være nødvendigt at inddrage pressen i sådanne sager.

Hvad med de mange, som ikke har presens bevågenhed?

Svar (11/2 86):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Nej, jeg finder det ikke acceptabelt, at eventuelt utilstrækkelige personalnormeringer på psykiatriske hospitaler og afdelinger kompenseres ved øget brug af fiksering.

I sundhedsstyrelsens cirkulære af 28. juni 1985 om anvendelse af tvangsmidler og beskyttelsesforanstaltninger over for patienter på psykiatriske sygehuse m.v. er det da også

udtrykkeligt fastsat, at tvangsmidler (og beskyttelsesforanstaltninger) kun må anvendes efter en konkret vurdering af behovet og kun, når brug af andre midler, f.eks. øget tilsyn med patienten af plejepersonalet, har vist sig utilstrækkelig eller uigennemførlig (pkt. 1.4). De sidstnævnte undtagelser tager dels sigte på situationer med meget voldsomme eller direkte farlige patienter, dels på situationer, hvor ellers egnede alternative midler i bestemte situationer må anses for umulige eller urealistiske. Det er vigtigt at bemærke, at der må tages stilling til, om der kan anvendes mindre indgribende foranstaltninger, hver gang tvangsanvendelse overvejes.

Ansvar for, at den enkelte sygehus, herunder psykiatriske sygehuse, fungerer forsvarligt, påhviler ifølge sygehusloven den enkelte amtskommune, som derfor løbende må vurdere, om der er det fornødne personale til de funktioner, der skal varetages.

Spm. nr. S 653

Til *socialministeren* (6/2 86) af:

Jytte Andersen (S):

Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at offentligt ansatte overholder bilstandslovens forskrifter om en udvidet underretningspligt ved mistanke om vold mod børn?«

Begrundelse

I Aktuelt den 6. februar 1986 er der netop refereret en undersøgelse i fire kommuner i Københavns amt, som har vist, at hver fjerde adspurgte offentligt ansatte ikke har fuld klarhed over underretningspligten i henhold til bilstandsloven, at hver tiende ikke har fuld klarhed over omfanget af anmeldelsespligten i henhold til straffeloven og underretningspligten i henhold til bilstandsloven, og at halvdelen af de adspurgte var ansat i bilstandsafdelingerne i de fire kommuner.

Svar (18/2 86):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at dette er stillet i anledning af en artikel i Aktuelt den 6. februar 1986. Heri omtales en undersøgelse – foretaget af koordinationsgruppen for voldsramte børn og deres